

SZÉCSÉNYI HIRLAP

ISZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félsz évre 8 korona — Fél évre 4 korona
Negyed évre 2 korona.
Egyes szám ára 16 fillér.
Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos:
GLATTSTEIN ADOLF.

Főmunkatárs:
KARDOS ISTVÁN és IFJ. SZÁDER GYULA.
Szerkesztőség és kiadóhivatal Rakóczi-út 565.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,

reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz
intézendők.
Nyilttéri közlemények soronként 50 fillér.
Hirdetések egyezség szerint.

A közigazgatás államosítása.

Azon nagy horderejű kérdések közötti amelyek ebben az évben megoldásra várnak, egy sem olyan jelentőséges mint a közigazgatás államosítása. Nagyon sok viz lefolyt a Dunán, mióta a Szapary-féle két szakaszos törvény tizenhat hónapi tárgyalás során törvénytárunkba került. És ez idő alatt sokat érlelődött ez a kérdés. Ma már nem izgatja úgy a lelkeket, hogy az alkotmány ősi bástyáihoz, a vármegyékhez hozzá mernek nyulni: a modern kor szelleme a közigazgatás újítását követeli és a legrendületlenebb municipalisták is legfőjebb azt vetik fel, hogy hazánk ősrégi institúciójához a vármegyékhez féltő kézzel kell nyulni és nem szabad megengedni, hogy ez intézmény önkormányzati szerve, nemzeti válságok esetén közvélemény vezető irányítása megszűnjék.

De erre nem is gondol senki. Hisz a modern közigazgatás természete szerint cselekvő munkásságra hív fel mindenkit, akinek a közügyek vitelehez érke és kedve van. Az angol közigazgatás, a melyre annyiszor szerettünk hivatkozni, mintaszerűségét annak köszöni, hogy a társadalom koordinálva mellette működik egyházi, iskolai, filantropiai művelődési művészi és egészségügyi téren a

hivatott hatóságokkal egyforma ha annál nem nagyobb munkát végez. Elbámuljuk, hogy az angol társadalom az iskolai higiénia és a pedagógia érdekében mire képes. Az ő jelentéseiket olvasva, elkell szégyelnünk magunkat, hogy a társadalom nálunk milyen szegényesen fog munkához és milyen nagy port hint! Az angol siker nemcsak a polgárok folyamatos és lelkes munkáján múlik, hanem azon, hogy ott a közakciók társadalmi részlet hatósági együttes munka teszi megbízhatóvá rendszeressé szabotossá. Be gyönyörű volna, ha a modern közigazgatással egyidejűleg megalakulna hazánkban a járási gazdasági iskolai közjótéknyági szépeszeti, művelődési bizottság, melynek munkáját a járási hatóság látná el tervvel, állandósággal és a végrehajtás biztosságával. Mennyire más volna a vármegyei élet, ha politikai pártharc helyett a vármegye lakosságának gazdasági és erkölcsi javait felölelné.

Nálunk a törvény szerint a falu biraja a falu feje. Rövid időre választják, még ha tisztére alkalmas is lenne, a három év alatt nem tanulhat bele, de mert állása ingadozó nobile-officium, nem is igen töri magát, hogy birói tisztébe beletanuljon. Valójában a községi jegyző a falu vezetője, akit azonban félszegül lefog a törvény, amely mellé állít egy tehetetlen bábót, akit, hogy a közigazgatás valahogy cammoghasson rángatnia kell

a helyzet szerint. Hát ez tarthatatlan. Legyen a jegyző a falu feje, stabil, biztos független állásban, akit csak fegyelmi uton lehet elmozdítani és akit becsvágyó tevékenységre az buzdít, hogy munkája után lép jobb pozícióba. A jegyzőnek adjunk nagyobb fizetést, és kívánjunk több kvalifikációt. Kmetthy egyetemünk közjogi tanára államvizsgát kíván a leendő jegyzőtől, tehát egyetemi végzettséget és azt mi is helyeseljük, mert a község vezető emberét jogi tudással elkell látunk. Szükség lenne még a közigazgatási gyakorlat igazolása, és egy gyakorlati ügyviteli vizsga.

Mi más lenne a községek szellemi és anyagi nivójának emelése, ha egy széles látókörű és a cselekvésben le nem nyugdózt ilyen szakember venné át a vezetést. Ennek kedvező kihatását teljesen olvasóink képzeletére hizhatjuk.

Nem kell félnünk a közigazgatás államosításának mimusától, mert erre az országnak határozott szüksége van. A kérdés azonban oly hő redőzetű, hogy egy hirlapi cikk keretében nem végezhetünk vele. De lesz erre alkalmunk, mikor a kérdés parlamenti elintézés alatt lesz, — szót ejteni róla.

Kérjük a hátralékos előfizetési-díjak szives beküldését.

Tisztelettel a KIADÓHIVATAL.

○ ○ TARCZA ○ ○

Tegnap és a ma.

Irtá: Ifj. Száder Gyula.
III.

— Higyje el barátom, maga most nem tudja mit beszél.

— Bocsánat, tudom . . .

Itt fel kell függeszteniök a társalgást. A mama jött be. Nesztelen tesz-vesz valamit a szobában, de csak azért, hogy — mint az illik — olykor-olykor lássa, miként is szórakoznak a gyerekek; aztán újra visszalo-pódzik a konyhára, hogy készítgesse uzson-nájukat, a finom tejszínes kávécskát.

Alice ott ül a zongora mellett: ujjacskái unottan — talán kis szórakozottsággal — siklanak el a billentyűzet fölött, hangot nem akarván csinálni az antik szerszámból; majd valami régi népdalba fog, talán éppen abba, mit a múlt éjjel játszott ablakánál Berti bandája . . . De hamar felhagy vele. Nyug-ton hagyja a jó öreg barátot; nincs is ér-telme, hogy most háborgassa. Karjai erőtlen hanyatlanak ölébe, ujjacskáit összekulcsolja szépen és eltűnődik valami fölött.

Egy másik zongoraszéken Kenderes fog-lalt helyet. Négykezes partnernek van tartog-atva készen; tudj Isten, kinek; aki jön No de most ő jött és — hár túl magas neki a zongoratudomány — eltulajdonítá a nem egészen neki készített helyet. Ám mindegy már most. Fő az, hogy Alice közelében le-het. Különös lánggal égő szeme egyre csak a leányt figyeli, egyre csak a vonásait vizsgálgatja, hogy az már nem is mer rátekinteni, mert mindannyiszor kell, hogy elpiruljon. Hát csak azért sem. Merészen kapja fel a szőke fejecskét s kék szemecskéit kihívón szegzi rá. Elvégre, mit neki egy ilyen szerelmes férfi, aki előtte már ma oly nagyon közön-séges dolog, akár csak egy szemhunyörgató kártyaveitő cigányasszony. Hirtelen elkacagja magát.

— Nézze Kenderes . . .

— Pardon, Béla . . .

— No jó, legyen hát a kedve. Nézze Béla, maga nem gondolta meg, amit mondott.

— Engedelmet, de nagyon is meggon-doltam.

— Pedig — lássa — nem gondolkodott ez egyszer. Nagy bátorságának kellett lennie, hogy feltárja érzelmeit egy olyan leánynak, aki már nagyon is meg találta ismerni, hogy

mi az a nagy, lángoló, epekedő, sirig tartó férfiúi szeretet.

— Gunyolódik?

— Talán nem. No ha gunyolódnék is, nem lehetne csodálkoznia. Hiszen ismeri ese-temet, elmondtam már. Valamit biztosan a nép szája is beszélt. Többet is tud talán, mint feltetelezek . . . Szörnyen tapasztalni engedett az élet. És egy emberben megies-tesülve kellett látnom a férfijellemet. Igen a férfijellemet.

— Értem. Sajnálatra méltó tapasztala-tajnak következményei ezek. Csálódott egy emberben, kit fölébe helyezett mindenkinek. Már akkor, hogy is lehetne hinnie — a tör-ténetek után — azon bizonyos „mindenki” egyikének, — Nem szabad csodálkoznom, ha ily esetek téves utakon engedik bolyongni a lelket; Hiába, kizökkentik a rendes kerék-vágáshól s ekkor már nem kis feladat visz-szatéríteni. —

— No lássa, lássa; előbb-utóbb megért és igazat ad nekem.

— Megérteni megértem, de igazat nem tudok adni . . .

— Ugy?

— Igen, — el van fogulva és úgy lát. Társadalmi felfogása, általános véleménye

Február 14.

Ez a dátum a folyó évben azon összejöveteleknek egyik napja, amikor városunk közönsége nemcsak mulatott kivilágos-kivirradtig tánc, muzsika és összecsendülő pezsgős poharak mellett, hanem a mulatság takarója alatt politizált is egy kicsit a haza javára.

A régi „Ujvilág” szálló — amely pár év óta sokszor kong az ürességtől s a melyet leginkább palocz népünk tart megszállva — később „Hungaria”-ra kijavított nagytermében tartott mulatságok egyedüli gyülekező helyei voltak, régebben városunk minden rendő-rangu népeinek.

Városunk közönsége sokáig megtudta őrizni tekintélyét a farsang mulatságai között. A nagybalok lehanyaglásával azonban őt is átérte sorsa. A „Hungaria” szállót, megfelelő vezető hiányában, kénytelen volt mellőzni s az „Oroszlán” című vendéglő kisebb igényű, de minimebb helyiségeibe vonulni, s most már esztendőnk óta kisebb arányokban es kisebb érdeklődés mellett folytak le a városunkban rendezett mulatságok. Különösen azóta van az így, amióta a hálozó leányok imamai fokozottabb mértékben ügyelnek arra, hogy a főköltő alá szánt leányaik béli mulattatóinál is az első kvalifikáció nem annyira a táncolni tudás, mint inkább egy bizonyos megállapodottság, hogy így mondjuk: „parnképesség” legyen.

Mindamellott kedves, finom s ha nem is nagyon népes, de annál vidámabb mulatságaink vannak ma is, s meg van a maga hagyományos speciális érdekessége is.

Kérdemesséi hálú rókák is passzióval járnak oda, hogy gyönyörködjenek a hamvas arcu, feherrunás leánykákban, akik pirulva elfogadott szívet drukkolva sietnek föl a lépcőn egy-egy rendező karján a kíváncsi tekintetek sordúze között, hódító utjuk megkezdésére.

Az mindenképen bizonyos, hogy az a leány, aki haljainkon megjelen, jól mulat, mert a rendezőség itt még — hál' Istennek — ifjú ambíciójának teljes birtokában van s hec-ültheli köteletségének tartja, hogy megakadályozza a petrezselyem árulást, jó táncos pedig bőven akad városunk ifjúságai között.

Ezen mulatság rendezésében az oroszlán rész Dr. Horpaczky Jenő, vigalmibizottsági elnököt illet.

E hangversennyel egybekötött táncmulatság az eddig rendezett mulatságok legsikerültebb egyike volt.

A rendezőség kedves emléket adott az ezen mulatságon megjelent hölgyeknek, az izléses női táncrendben, mely egy csinos indexet ábrázol.

○ ○ HIREK ○ ○

Eljegyzés. *Körmöczy János*, helybeli róm. kath. tanító, folyó hó 15-én jegyet váltott *Palugyánszky Margit* úrnővel Balassagyarmaton.

Uj takarékpénztárak. Ugy értesülünk, hogy a Szécsényi Takarékpénztár f. hó 19-én megtartott igazgatósági ülésén elhatározta, hogy Bgyarmaton egy fiók intézetet allít fel. — A Bgyarmati Takarékpénztár március 1-én Szécsényben megkezdő üzleti működését.

Református istentiszteletek tartásának sorrendje 1914. évben a szécsényi ág. ev. templomban: március 8-án d. e. 10 órakor istentisztelet, április 12. d. u. 3 órakor istentisztelet és urvacso, május 31-én d. u. 3 órakor istentisztelet és urvacso, június 21-én d. e. 10 órakor istentisztelet, július 12-én délután 3 órakor istentisztelet, augusztus 9-én d. e. 10 órakor istentisztelet, szeptember 6-án d. u. 3 órakor istentisztelet, október 11-én d. e. 10 órakor istentisztelet és urvacso, november 1-én d. u. 3 órakor istentisztelet, december 25-én d. u. 3 órakor istentisztelet és urvacso. — Az évi rendes közgyűlés f. évi március hó 8-án d. e. 11 órakor fog megtartatni. — Targysorozat: 1.) Évi számadások és jelentések, 2.) Költségvetés, 3.) 2 presbiter választása, 4.) Folyó ügyek és indítványok. Szécsény, 1914. évi február hó 12. *Szenthe Kálmán* fiók egyházi gondnok.

Köszönet és nyugta. „Szécsény város közönsége” által e hó 14-én rendezett hangversenyén részben a Bgyarmati Dalegylet utazási alapja, részben a helybeli Szegények javára felülfizetni szivesek voltak: Ruszinkó Antal kir. tan. 20 kor., hellusi Baross Árpád 10 kor., X. Y. 4 kor., Roth Adolf 2 kor., Mester Pál és Mester Lajos 1—1 korona.

Jegyeket megváltották: Gróf Mailáth István Géza 100 K, Gróf Keglevich István, Gróf Pejacevich Mikó Endre Dr. Scitovszky Béla 20—20 kor.

A dalmát bor behozatalának csökkenése. A borüzlet tudvalevőleg szűret alatt es szűret után, vagyis az év utolsó negyedében szokott legélénkebb lenni. Einnélfogva a múlt évben nagy port vert dalmáthorkérdés miatt sokan kíváncsian várták, hogy a tavalyi szűret után hogyan fog alakulni külföldi borforgalmunk. Ez az alakulás határozottan kedvezőnek mondható, mert a múlt év utolsó negyedében borbehozatal mennyisége — a mustot is beleszámítva — 158,708 métermázsára szállott le az előző 1912. év utolsó negyedében behozott 228,019 métermázsával szemben. A behozatal csökkenése tehát egy negyedév alatt 69,311 métermázsára, vagyis több mint 30%. A behozatal csökkenése éppen a dalmát borokra esik, jellehet ott a múlt évben hőtermés volt — Ennek az az oka, hogy a dalmát borokat nagyon discreditálták a Dalmáciában elkövetett köztudomású borhamisítások. Igaz, hogy ugyanazon évnegyedben borkivitelünk is csökkent valamivel, a mennyiben az 1912. évi október-decemberi 587,109 métermázsáról a múlt év ugyanezen (400267 min.) aránylag sokkal kevesebb s még 7 százalékot sem tesz. Ez is csak a tavalyi rossz szűret gyenge eredményének tulajdonítható.

A tavaszi kalászosok országos termésátlaga. 5—6 métermázsára körüli ingadozik, s különösen a zabé alig haladja meg az 5 métermázsát, s így termelése sok esetben nem is jár haszonnal, holott e körülménynek egyedül a rossz gazdálkodás az oka. Ősszel felszántott, jól megművelt és kellő trágyaerőben levő talajokon a kat. holdankénti 12—16 mázsás zabtermés egyáltalán nem tartozik a ritkaságok közé, csak hogy a magyar gazda nem szántja meg ősszel zabnak szánt talaját, tehát nem műveli jól és semmiként sem trágyázza, sőt rendszeren a legkiéltebb földbe veti azt. Végtelen hiba ez különösen ma, a mikor műtrágyák segítségével könnyedén pótolhatják az istálló trágya hiányt. 150 kg. szuperfoszfát és 30 kg. chilisalétróm kat. holdankénti kiszórásával olyan nagy termés-többlet érhető el, amely többszörösen megteríti a műtrágya árát. A chilisalétróm alkalmazása különösen a zabnál azért szükséges, mert a zabvetésre szánt földek többnyire nagyon messze esnek az istálló trágyától, s így nitrogén szükségletük teljesen kiapadt, s ezért az egyoldalú szuperfoszfát trágyázás nem mindenkor ad elegendő nagy termés-többletet.

ehhez kepest alakul És — ismétlem — ezt értem s nem csodálkozom rajta. . . De igazat nem tudok adni.

— Legyen már szabad tudnom, miért?

— Mert egy ember jellemtelensége nem lehet mértékadó a mindenségre.

— Elégké rövid megokolás.

— Anál meggyőzőbb.

— Sajnos, ram nézve csöppet sem. Fájdalom tapasztalnom kellett és ezt a valóságot kibeszélésekkel, theóriákkal nem lehet.

— Ismétljem felfogásomat? Mert mindmégannyi okoskodására csak azt tudom mondani. Ha csak picit fontolgatja, kell hogy meggyőződjék: egy ember jellemtelensége nem lehet mértékadó a mindenségre.

— Éppenséggel lehet. Mi nők jól tudjuk, hogy lehet. Megismertem a „férfit” és most már gondolhatom, hogy a többi sem lehet különb: egyformák valamennyien.

— Mily makacs — de gondolkodás nélküli — meggyőződés rejlik e két szóban. . . Persze, most is csak Arturja az irányadó. . . Fanatikus leány.

Lássa be végre, az egy olyan ember, kiből elég van, de ez mind elvész a sokaságban. . .

— Kérem, hagyjon fel vele. Ne kinoz-

zon össze. Nehezemre esik az ilyen erőltetett vitatkozás.

— Kinozni? Téved, ha ilyen rosznak gondol. Csak felfogását szeretném visszatérteni. Mert bár lelkeink atyafiságban vannak, eszmeink — mégis — homlokegyenest térnek egymástól. Az én eszmeim mások, egészen mások.

— Hát maga mégis bizik?

— A lelkem bizik. A lélek nem adja fel egykönnyen a harcot: de nem is adhatja fel akkor, mikor tudja, hogy esetleges győzelem az üdvösségét jelentené. Pedig magácska még ma nem csak, hogy nem szívet, de egyenesen gyűlöli is. Tudom, hogy gyűlöli. A szomorú tapasztalatok blazirttá tették, az érzék megtompult, a szív jéggé dermedt. . . Mit gondol, ha tudná a lélek, hogy nincs már eshetőség egy nagy fordulatra, hogy nem számíthatunk jelentős változásra, forszírozta volna a dolgot eddig is? Hiszen ma még csak kacaj a jutalom s gyűlölete mellett — talán tán kicsi szánakozás. És még jó, ha szánakozni tud rajtam. — De meg-lássa, ugy el fogja feledni a múltat, de ugy, hogy eszébe sem fog jutni soha. . . Hisz' nem is volt ez az igazi. Valódi csak a lélek magasztos szerelme. . .

— Igazán meglep erős hitével: álhatatossága zavarba ejt. De most csak azt nem vagyok képes elhiteni magammal, hogy tudott oly hamar oly rövid idő alatt. . . És — ha jól emlékszem — a tegnapi délutánt hozta összefüggésbe. . .

— Nem felejttem azt el soha. Az döntő pont a sorsomban. Az nagy nap az életemben. Mit eddig soha, akkor tudtam meg, mit jelent igazán érezni, akkor tudtam meg, mik azok az igazi érzelmek, milyen a lélek szerelme. . .

— De oly hamar?

— Van abban valami különös? Ugyan mi? Kell a léleknek sokat vizsgáldni? Higyje el, hogy nem. Az önmagától kutat, keresgél és figyel; mire pedig az ember is észrevesz valamit, azt a lélek már régen észrevette. A lélek tudja legjobban, hogy mit cselekszik és amit cselekszik, azt tudja jól, hogy miért teszi. . . Atyafiságot keres, rokonlelket kutat és ha egyszer rálelt, — mihez nem kell neki sok vizsgáldás, csak mélyére tekint és tőstént felismeri — azon igyekszik, hogy megnyerje magának.

— És így ön nem fellelte volna azt?

— Határozottan. Hiszi-e, még az sin-

A pipa meg az asszony.

Összejártam már a heflvásárt nem egyszer, sőt nem resteltem fuvarra is költetni, majd csak kapok magamnak kedvemre való selmeci pipát. Az ember, ha akaratos, meg bogaras, lehet az a pipa szök nyaku, cifra kupaku, vörös, meg sárga, az mind semmi, az ember bolondos természete nem nézi selmeci pipának, mert ez olyan, hogy a szára legényesen áll, mint a cédrus, hátrafelé rangosabb állásu, a kupakja nem széles, mint a bécsié, hanem akkuratusan paszol, aztán a szívó lyukja hosszukás, nem egy végtében szolgál a nyaknak. A nyak meg egészen karcsu, mint valami helyén álló magyar lány, nem öblös, mint a házának indult asszony-nép. Hát a bécsi pipa, nem selmeci pipa, bármilyen ravaszul settenkedik itt nálunk az élelmes sógor.

Nem tud bele a magyarból lopni semmit. Nem igaz ám az, hogy könnyebb is volna a pipájuk, meg az olcsóságukhoz is férne szó elég.

Pipa hiányában szivarra kell fogni a természetemet, pedig a délutánjaim tíz perccel többet érnek pipával, bár az asszony titokban tapsol, hogy oly szegények vagyunk valódi magyar pipában. A szivar is elég szagos, ragyazza meg Szent Péter, hát még valami szotyakos pipa! Persze, az ő asszonyi eszével nem tud ahhoz, hogy mi tulajdonképpen semmire se születünk, hanem a pipára, már igen. Onnan tudom, hogy előttem egy parányi csöppség, akit fiatal korára való tekintettel nem vesznek fel az ovodába, de úgy pipál, hogy a favágóm nem bírja külbomb lüdüvel. Minden pálcából pipát tör s meg kell vallani, elég ügyesek. Akár az építő köveit rakja ki, akár ostort csináljon a lovának, pipákat készít s hol a csutorást veszi elő, hol a paraszlos egyenes szarut. A dohány nyilván magyar dohány lesz, mert komiszul ég: sokszor rágyújt. A monopoliun már a gyerekek dohányára is reá teszi a kezét, úgy látszik, már gyermekkorukban megszokják a komisz dohányt,

csen kizárva, hogy lelkeink már is összebarátkoztak? Semmit se tudhatunk. Csak éppen még nem vehetők észre. Mosolyog? Teheti. És én annál erősebben reménykedem.

... Egy a szerencsétlensége — vagy szerencséje, nem tudom — hogy különcödő idealistával és nem hétköznapi romantikus-sal van dolga, aki már régen elsírta volna magát az én helyemben; könnyek közt mondana bucsut s kívánna minden szépet és jót. Szívából kívánna: éljen csak a múlt édes emlékeink, varázsolja elő esténki Arturjának képét és álmodjon felőle szépeket. — Aztán mikor jönnek az évek, — tündögne — eltűnik az arc üdesége s lép helyébe a sárgás petyhüdség, az elmaradhatatlan ráncok kíséretében; mikor már hiába szaggatjuk hajunkból az ősz szálakat, reggelre helyébe megannyit lelünk: akkor is csak őt fogja várni. Lássá, én ilyeneket nem teszek. Az én hitem sokkalta erősebb, semhogy egyharmar feladnám reményeimet...

— És — higye meg — az gondolkodna legokosabban. Mert míg élek, — mondhatom — csak neki élek s — bár tudom, hogy nem jön el soha — szüntelen várom, vissza várom őt...

(Folyt. köv.)

mert a jó az osztrákoknak kell.

És még ez a sok rágyújtás se vetteti le kezéből a pipát. Hogyne volna tehát bennem irigység, mikor a fiam pipálhat és én megvagyok attól fosztva. A kuba szivar nem pipa, még a vasárnapi britanikám se az. De azért nem zugalódom, mert ha a portorikó, a kuba, a britanikám a fölséges, ha nem is pipa, de füstölhetek a szobában, akár egy vaggongyár kéménye. Büszkén mondhatom: hogy nincs megittva.

De az én szegény barátom, Bárka Kálmán, az már igazán mártír ember. Az ő fehér népe nem tűri a füstöt, a mérgekre való asszony. Csodálatos; olyan szép, olyan angyali jóságának néz ki, hogy az ember szakot hordana érte a malomba és a füstöt nem tűri. Kisasszonyok! Tűrjék a füstöt, mert mi pipás nemzet vagyunk. Árpád igaz, Zalán holgár fejedelemtől nem kért pipát; csak fűvet, vizet, földet, de nem kért azért, mert volt neki. E nélkül nem tudunk mi megélni. Ha egyszer elmondom maguknak azt a történetet, tudom letesznek kényeskedésükhöz. A történet ez:

Egy leány h't alatt kijelentette, hogy ő csak olyan emberhez megy feleségül, aki nem dohányos. Elmult öt év, de elmult tíz is, de a lány csak nem ment férjhez, már-már fonnyadni kezdett a szép tej-arc. Valami magamféle kaputos huncut aztán meghazudta magát, hogy ő nem dohányos, noha az aradi Neumann-gyár kéménye szerényen meghúzódhatott volna t. barátunk fűsthányó torka előtt.

Mulik egy nap, mulik két nap, pár lett belőlük. De a szerelem nem indult se jobbra, se balra, akkora puszi, mint egy mákszem, nem pattant le a barátunk ajkáról. A menyecske lesve várta a pásztorórát, jobban mondva, a házas élet gyönyöreit, de ahogy t. barátunk első nap befagyott, az nem engedett.

Jött az anyós, kérdőre vonatott a fiu, ekkora szükkeblősége miatt. Mire aztán a férj kirukkolt:

— Nem megy az pipa nélkül!

És pipával ment aztán renekül, úgy, hogy ezek láttára az anyós is fellelkesült őt pipát vett az ő férje urának. Segített-e az őt, azt nem tudom, de t. barátunk azzal az eggyel célt ért.

Mondtam én ezt Bárka Kálmánnak is s nem bír az asszonnyal. Oda-oda mondogattam is már neki, hogy elég mamlasz, hogy az asszony személyéért a dohányzásról leszokott, nem használ az semmit.

Pedig haj, de szeretne egy szivart elszívni. Csurog a nyála, ha rágyújtok egyre. És hogy jobban izgassam, mégjobban fel-dicsérem Lukács László szivarjait. Tudom, hogy én vegyok az egyedüli az egész országban, aki a magyar kir. tőzsdéket magasztalja (még sem kapom meg még a kir. tanácsosságot sem) tulajdonképen barátomat akarom ingerelni. (Nyilván a kormány is értesült erről.) Akkora szippantásokat pénzért nem tudnék végezni, mint ahogy azt Kálmán előtt cselekszem. Sokszor majdnem neki fog, hogy ő is rágyújt, de mire az égő gyufát a sárga E betűs eléviszi, az asszonyra gondol, mert kutya jó szaglása van annak a menyecskének.

Az anekdotát újra leadom. És leadom mindennap, hátha használna.

És kérem szeretettel, örömmel jelenthetem, hogy használta. Kálmán már dohányos.

Tegyen úgy mindenki. Addig zárja be a boltot, még meg nem engedik az akaratos asszonyok a füstölést. Hej, mert azt a szerelmet nem pótolja semmi? És ha egy szivaron áll az egész dolog, miért ne engedhetné ezt meg az asszony? Ugy bizony, papucsos férfi társaim. Éljetek az anekdotámmal. És füstöljete; hátha az által, hogy hiveket szereztek a dohányzásnak, nagy érdemeimre való tekintettel, megkapom a királyi tanácsosságot.

Akkor aztán mindég regalitást szivok.

86—1914 végrh. sz.

Arveresi hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881 évi LX. t.-cz. 102. §-értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a hpesti k. v 8 v. kir. törvény-széknél 1913. évi 198470 számú végzése következtében Dr. Herczeg József hpesti ügyvéd által képviselt Kőjegyzők orsz. bankja javára 1000 K. s jár erejéig 1913. évi dec. hó 31-én foganatosított kielégítési végrehajtás után le- és felülfoglalt és 1150 kor.-ra becsült következő ingóságok u. m. butorok és 1 hintó nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járás-bíróság 1913-ik évi V 629/2 számú végzése folytán 1000 K. tőkekövetelés, ennek 1913 évi aug. hó 27 napjától járó 6 százalék kamatai, egyharmadszázalék váltódíj és eddig összesen 89 kor. 12 fill.-ben bíróság már megállapított költségek és 2 kor. 40 fill. árverés ki-tűzési díj erejéig Rimócon leendő megtartására 1914. évi március hó 6-ik napjának délutáni 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 102. § értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Szécsény, 1914. évi február 10-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

106—1913. végrh. sz.

Arveresi hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a losonci kir. járásbíróságnak 1911. évi Sp. I. 609/4 számú végzése következtében Dr. Hertskó Jenő losonci ügyvéd javára hátr. 100 kor. s jár. erejéig 1913. évi oct. hó 21-én foganatosított kielégítési végrehajtás után le- és felülfoglalt és 3190 kor.-ra becsült következő ingóságok, u. m.: 7 kocsi, 4 ökör, 3 kazal baldacin, 3 ló stb. nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járás-bíróság 1912. évi V. 46—3. számú végzése folytán 100 kor. tőkekövetelés, ennek 1911. évi oct. hó 15-ik napjától járó 5 százalék kamatai, egyharmadszázalék váltódíj és eddig összesen 71 kor. 18 fill.-ben bíróság már megállapított költségek és 8 kor. 62 fill. 2 árverés ki-tűzési díj erejéig Pillyán leendő megtartására 1914. évi február hó 27-ik napjának d. u. 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107 és 108. §-ai értelmében készpénz fizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Szécsény, 1914. évi február 11-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

17—1914 végreh. sz.

Árverési hirdetemény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. § értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a hgyarmati kir. törvényszéknek 1913. évi 12987 sz. végzése következtében Franck Dezső starjáni ügyvéd által képviselt Salgótarjáni Takarékp. r. t. javára 572 K. s jár erejéig 1913. évi decz. hó 9-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 700 kor. hecsült következő ingóságok, u. m. könyvek, 2 szekrény és 1 divány nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíró 1913. évi V 597 I sz. végzése folytán 572 kor. lökekövetelés, ennek 1913 évi aug. hó 17 napjától járó 6 százalék kamatai egyharmadszázalék váltódíj és eddig összesen 109 kor. 54 fill.-ben biróilag már megállapított költségek és 1 korona 80 fill. árverés kit. díj erejéig Karancsságon leendő megtartására 1914. évi március hó 5-ik napjának délutáni 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107 és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőknek, szükség esetén becsáron alulis el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1914. február hó 10. én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.**Elővirágok**

f. évi február hó 21-én és 22-én

**kaphatók:**

Glattstein Adolf papirkereskedésében.

Tisztelettel ULIP ISTVÁN, műkertész.

**ULIP ISTVÁN**

elővirág-terme

LOSONCZ, Rakóczi-utca 18 sz.

— TELEFON-SZÁM: 123. —



Legjobb elővirág bevásárlási forrás! Izléses mukáért többszörösen első díjjal kitüntetve.

Műkoszorúk es szallagok mindig raktaron tartatnak.

Megrendeléseket elfogad: GLATTSTEIN ADOLF — SZÉCSÉNY.

GLATTSTEIN ADOLF**könyvnyomdája,**

könyv, írószor- s papirkereskedése

M. kir. dohány- es szivar-arudája.

a „Szécsényi Hírlap“ kiadóhivatala.

SZÉCSÉNY, (NÓGRÁDMEGYE) RAKÓCZI-ÚT 565.

Készít minden néven nevezendő

könyvnyomdal munkákat díszes, pontos és gyors kivitelben bámulatos olcsó áron.

Vidéki megrendelések a legrövidebb idő alatt teljesítettek.

Állandó raktár: mindenféle papirosokból, rajz- és írószerekből, ügyvédi-, közigazgatási- s különböző hivatali nyomatványokból.